

Pradžia > ... > Šeimos Teisė Ir Paveldėjimas > Paveldėjimas > Paveldėjimas > Luxembourg

Paveldėjimas

 Liuksemburgas

Turinį pateikė

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Ši informacijos suvestinė parengta kartu su [ES notariatų taryba \(CNUE\)](#).

1 Kaip išdėstoma paskutinė valia dėl turto palikimo (testamentu, bendruoju testamentu, paveldėjimo susitarimu)?

Išdėstant paskutinę valią dėl turto palikimo (pranc. *disposition à cause de mort*), be visų kitų, turi būti laikomasi toliau nurodytų taisyklių.

Pirmiausia testatorius (pranc. *testateur* arba *de cujus*) turi būti sveiko proto. Neveiksniais pripažinti asmenys testamentu (pranc. *testament*) sudaryti negali. Nepilnamečiams taikomos konkrečios nuostatos, kuriomis visų pirma siekiama apsaugoti atitinkamų asmenų turtą. Be to,

kai kurie būdai išdėstyti paskutinę valią dėl turto palikimo, pavyzdžiui, bendrieji testamentai (pranc. *testaments conjonctifs*), yra uždrausti. Taip pat uždrausti ir paveldėjimo susitarimai (pranc. *pactes successoraux*).

[Civilinio kodekso](#) (pranc. *Code Civil*) 969 straipsnyje išvardyti Liuksemburgo paveldėjimo teisėje numatyti įvairių formų testamentai:

- paties testatoriaus parašytas testamentas (pranc. *testament olographe*);
- autentiškas testamentas (pranc. *testament par acte public* arba *testament authentique*);
- užantspauduotas testamentas (pranc. *testament mistique*).

Procedūros ir taisyklės yra nevienodos – jos priklauso nuo to, kokios formos testamentas pasirinktas.

Paties testatoriaus parašytas testamentas

Paties testatoriaus parašytas testamentas Tai testamentas, kurį visą ranka parašė testatorius;

jame testatorius užrašo datą, taip pat jį pasirašo. Paties testatoriaus parašyto testamento pranašumas – jis yra paprastas, o trūkumas – tai, kad testatorius tokį testamentą gali parašyti, tačiau apie jį niekam nepranešama. Todėl mirus testatoriui testamentas gali būti nerastas.

Be to, kyla pavojus, kad toks testamentas bus suklastotas ir sunaikintas. Taip pat, jeigu paties testatoriaus parašytas testamentas yra neįskaitomas, dviprasmiškas arba neišsamus, jis gali negalioji. Šiuo klausimu verta atkreipti dėmesį į tai, kad paties testatoriaus parašytas testamentas gali negalioji net ir dėl netikslios jo datos. Be to, jis gali būti pripažintas negaliojančiu dėl esminių trūkumų (pranc. *vice de fond*).

Taigi testatorius suinteresuotas, viena vertus, viešai informuoti tiek apie testamentą, tiek apie jo saugojimo vietą, kita vertus, užtikrinti, kad jo testamentas galiojotų.

Apie paties testatoriaus parašytą testamentą galima sužinoti testatoriui apie jį informavus asmenį, kuriuo testatorius pasitiki, arba paprašius pagrindinę informaciją apie testamentą (kaip antai testatoriaus vardą,

pavardę, adresą ir testamentą saugojimo vietą) įrašyti į centrinį paskutinės valios dėl turto palikimo registrą (pranc. *registre central des dispositions de dernières volontés*). Šį registrą, kaip duomenų banką, tvarko Registravimo ir turto institucija (pranc. Administration de l'Enregistrement et des Domaines) (taip pat žr. toliau).

Kad testamentas galiotų, jį visą ranka privalo parašyti testatorius, kuris turi jame užrašyti datą ir jį pasirašyti. Atsižvelgiant į minėtas nuostatas, rekomenduojama kreiptis į paveldėjimo teisės ekspertą, pavyzdžiui, notarą (pranc. *notaire*), kuris užtikrina, kad išdėstyta paskutinė valia dėl turto palikimo galiotų.

Autentiškas testamentas

Autentišką arba testatoriaus notarui padiktuotą testamentą priima du notarai arba vienas notaras dalyvaujant dviem liudytojams.

Palyginti su paties testatoriaus parašytu testamentu, autentiškas testamentas turi daug pranašumų.

Viena vertus, šie pranašumai – tai teisiniai patarimai, kuriuos testatoriui teikia autentiškus aktus sudarantis notaras. Taip užtikrinama, kad paskutinė testatoriaus valia neturėtų nei formos, nei esminių trūkumų ir kad testamentas galiotų.

Kita vertus, kadangi autentišką testamentą saugo notaras, testamentas lieka slaptas iki testatoriaus mirties dienos; testatoriaus paskutinė valia išaiškėja po jo mirties. Šiuo klausimu taip pat reiktų atkreipti dėmesį į tai, kad testamentą sudarantis notaras privalo paprašyti į paskutinės valios dėl turto palikimo registrą (pranc. *registre des dispositions de dernières volontés*) įrašyti svarbiausią jo sudaryto autentiško testamentą informaciją.

Užantspauduotas testamentas

Užantspauduotas (arba slaptas) testamentas (pranc. *testament secret*) – tai testatoriaus arba kito asmens parašytas aktas, kurį testatorius užklijuotame voke pateikia notarui (užantspauduotą ir užplombuotą), dalyvaujant dviem liudytojams arba antram notarui. Užantspauduotą testamentą priėmęs notaras parengia tokio testamentą saugojimo patvirtinimo viešą arba privatų aktą (pranc. *acte de suscription en minute ou en brevet*).

Užantspauduotą testamentą saugo notaras, todėl nekyla jokio pavojaus, kad testamentas bus pakeistas ir suklastotas.

Užantspauduotu testamentu, kaip ir autentišku testamentu, galima užtikrinti, kad paskutinė valia, kurią testatorius išdėstė būdamas gyvas, būtų slapta. Be to, mirus testatoriui užantspauduotas testamentas bus rastas, nes jį saugo notaras.

Tai, kad notaras, gavęs užantspauduotą testamentą, parengia testamentą saugojimo patvirtinimo aktą, nereiškia, kad pateiktas saugoti testamentas galioja. Priešingai – net jeigu užantspauduotas testamentas parengtas ir pateiktas saugoti laikantis atitinkamų formos taisyklių, vis dėlto jis gali negalėti dėl esminio trūkumo. Kadangi testamentas notarui pateikiamas užklijuotame voke (užantspauduotas ir užplombuotas), notaras negali užtikrinti, kad atitinkama paskutinė valia dėl turto palikimo galiotų.

Užantspauduoti testamentai Liuksemburge sudaromi retai.

2 Ar paskutinė valia turi būti registruojama, ir jeigu taip, koku būdu?

Svarbiausia kai kurių testamentų informacija Liuksemburge turi (atitinkamai gali) būti įrašyta į paskutinės valios dėl turto palikimo registrą (taip pat žr. atsakymą į 1 klausimą). Tokią informaciją privaloma įrašyti, kai testamentai notarui yra padiktuoti testatorių, taip pat kai notarui pateikti saugoti užantspauduoti ir atitinkamai paties testatoriaus parašyti testamentai. Be to, privaloma įrašyti informaciją apie šių testamentų atsiėmimą, panaikinimą ir kitus pakeitimus. Jeigu paties testatoriaus parašytą testamentą saugo privatus asmuo, įrašyti informacijos į testamentų registrą neprivaloma.

Nei pats testamentas, nei jo turinys registre nesaugomi. Įrašomas tik testatoriaus ir prireikus – sutuoktinio vardas ir pavardė, testatoriaus gimimo data ir vieta, jo asmens kodas, profesija, adresas arba gyvenamoji vieta, akto, kurį reikia užregistruoti, pobūdis ir data, aktą priėmusio arba jį saugančio notaro pavardė ir adresas arba prireikus, jeigu testamentą parašė pats testatorius, – bet kokio kito asmens ar institucijos, kuriems patikėtas

testamentas, pavardė (pavadinimas) ir adresas arba testamentu saugojimo vieta.

3 Ar taikomi laisvės išreikšti paskutinę valią dėl turto palikimo apribojimai (pvz., privalomoji palikimo dalis)?

Taip, pagal Liuksemburgo paveldėjimo teisę taikomi laisvės išreikšti paskutinę valią dėl turto palikimo apribojimai.

Konkrečiau kalbant, yra nustatyta teisė į privalomąją palikimo dalį (pranc. *réserve héréditaire*), todėl asmuo negali atimti paveldėjimo teisės iš kai kurių įpėdinių pagal įstatymą, padovanodamas turto (pranc. *donation*) arba pareikšdamas paskutinę valią dėl turto palikimo.

Teisę į privalomąją palikimo dalį (pranc. *part réservataire*) pagal Liuksemburgo teisę turi tik mirusio asmens žemutinės linijos giminaičiai (vaikai arba, jeigu palikėjo mirties momentu vaikai jau mirę, vaikaičiai).

Privalomoji palikimo dalis sudaro pusę palikimo (pranc. *masse successorale légale*), jeigu miręs asmuo palieka vieną vaiką, du trečdalius palikimo, jeigu miręs asmuo palieka du vaikus, ir tris ketvirtadalius palikimo, jeigu jis palieka tris ar daugiau vaikų.

Privalomosios palikimo dalies galima atsisakyti. Jos atsisakyti (pranc. *renonciation*) reikia tiesiogiai, pateikus pareiškimą palikimo atsiradimo vietos teismo kanceliarijai (pranc. *greffe du tribunal*); šis pareiškimas registruojamas specialiaame šiam tikslui skirtame registre.

4 Jei paskutinė valia dėl turto palikimo neišreikšta, kas yra paveldėtojas ir kiek turto paveldi?

Jeigu nėra testamentu, paveldėjimo klausimas sprendžiamas pagal teisės nuostatas.

Apskritai paveldėtojų eilės tvarka yra tokia:

- žemutinės linijos giminaičiai (vaikai, vaikaičiai);
- palikėją pergyvenęs sutuoktinis;
- palikėjo tėvas ir motina kartu su palikėjo broliais ir seserimis, taip pat brolių ir seserų žemutinės linijos giminaičiai;
- aukštutinės linijos giminaičiai, išskyrus tėvą ir motiną (seneliai, proseneliai ir kt.);
- šoninės linijos giminaičiai, išskyrus brolius ir seseris (dėdės, tetos, sūnėnai, dukterėčios ir kt.);
- valstybė.

Taikant šią įpėdinių eilės tvarką galimi keli atvejai:

1-asis atvejis. Palikėjas turi jį pergyvenusį sutuoktinį ir vaikų (arba vaikaičių)

Pagal teisės aktus palikėją pergyvenęs sutuoktinis – tai neišsiskyres sutuoktinis, dėl kurio nepriimtas įsiteisėjęs teismo sprendimas dėl gyvenimo skyrium (pranc. *jugement de séparation de corps passé en force de chose jugée*).

Palikimas lygiomis dalimis atitenka palikėjo vaikams pagal jų skaičių, atsižvelgiant į palikėją pergyvenusio sutuoktinio teises.

Pavyzdys:

Jeigu palikėjas paliko vieną vaiką, atsižvelgiant į palikėją pergyvenusio sutuoktinio teises, vaikas paveldi visą palikimą.

Jeigu palikėjas paliko du vaikus, palikimą pasidalija abu vaikai, taip pat atsižvelgdami į palikėją pergyvenusio sutuoktinio teisę.

Šiuo atveju palikėją pergyvenęs sutuoktinis gali rinktis:

- būsto, kuriame kartu gyveno sutuoktiniai, ir baldų, kuriais apstatytas šis būstas, uzufruktą (pranc. *usufruit*) (teisę naudotis ir gauti daikto pajamas), jeigu visas būstas priklausė palikėjui arba kartu jam ir jį pergyvenusiam sutuoktiniui, arba
- santuokinio vaiko, kuriam tenka mažiausia palikimo dalis, dalį, kuri negali būti mažesnė kaip ketvirtadalis palikimo.

Palikėją pergyvenęs sutuoktinis pasirinkti turi per tris mėnesius ir keturiasdešimt dienų nuo palikėjo mirties dienos ir pateikti pareiškimą apygardos teismo (pranc. *tribunal d'arrondissement*), kurio jurisdikcijai priklausančioje teritorijoje atsirado palikimas, kanceliarijai. Jeigu per nustatytą laiką palikėją pergyvenęs sutuoktinis nepasirenka, jis laikomas pasirinkusiu uzufruktą.

Jeigu palikėją pergyvenęs sutuoktinis pasirenka vaiko dalį, vaikams tenkančios dalys proporcingai sumažinamos tiek, kiek reikia palikėją pergyvenusio sutuoktinio daliai sudaryti.

Kokios taisyklės taikomos tuo atveju, jeigu vienas iš palikėjo vaikų mirė anksčiau už palikėją, tačiau pats paliko vaikų?

Šiuo atveju nustatytas atstovavimas (pranc. *représentation*). Mirusio vaiko vaikas (-ai) (t. y. palikėjo vaikaičiai) pasidalija savo tėvui ir (arba) motinai tenkančią palikimo dalį.

Kitaip tariant, kartu jie gauna dalį, kurią būtų gavęs tėvas arba motina, jeigu būtų pergyvenęs (-usi) palikėją.

Kokios taisyklės taikomos tuo atveju, jeigu palikėją pergyvenęs sutuoktinis, pasirinkęs bendro namo uzufruktą, susituokia dar kartą?

Šiuo atveju vaikai ir atitinkamai vaikaičiai (jeigu vienas iš vaikų miręs) bendru sutarimu gali reikalauti uzufruktą pakeisti turtu.

Šio turto vertė turi atitikti uzufrukto vertę, kuri, be kita ko, priklauso nuo uzufrukto teisę turinčio asmens amžiaus.

Prašymas uzufruktą pakeisti turtu teismui turi būti pateiktas per šešis mėnesius nuo palikėją pergyvenusio sutuoktinio naujos santuokos sudarymo; tokio pakeitimo turi reikalauti visi vaikai arba atitinkamai vaikaičiai, jeigu kuris nors iš mirusio asmens vaikų mirė anksčiau.

Jeigu prašyti uzufruktą pakeisti turtu (pranc. *conversion en capital*) sutinka ne visi vaikai, teismas sprendimą priima savo nuožiūra.

2-asis atvejis. Palikėjas neturi vaikų, tačiau turi jį pergyvenusį sutuoktinį

Jeigu palikėjas nepalieka nei vaikų, nei jų žemutinės linijos giminaičių, palikėją pergyvenęs sutuoktinis turi pirmenybę prieš kitus mirusio sutuoktinio giminaičius, todėl gauna visą palikėjo palikimą, neatsižvelgiant į tai, ar palikėją pergyvenęs sutuoktinis vėliau susituokia dar kartą.

Tačiau palikėją pergyvenęs sutuoktinis neturi teisės gauti privalomosios palikimo dalies (pranc. *héritiers réservataires*). Taigi, kitaip nei palikėjo vaikai, teisės į privalomąją palikimo dalį sutuoktinis neturi. Kitaip tariant, jeigu nėra palikėjo vaikų, palikėją pergyvenęs sutuoktinis teoriškai galėtų negauti sutuoktinio palikimo, padovanojus turtą arba palikus jį testamentu.

3-iasis atvejis. Palikėjas neturi nei vaikų, nei sutuoktinio, tačiau palieka brolių ir seserų (arba sūnėnų ir dukterėčių)

Šiuo atveju reikia atsižvelgti į tai, ar palikėjo tėvai dar gyvi, ar ne.

Jeigu palikėjo tėvai dar gyvi, tėvas ir motina gauna po ketvirtadalį palikimo – iš viso pusę palikimo.

Kitą pusę pasidalija broliai ir seserys arba jų žemutinės linijos giminaičiai.

Jeigu palikėją pergyvena tik tėvas arba tik motina, jis (ji) gauna ketvirtadalį palikimo, o kiti trys ketvirtadaliai atitenka broliams ir seserims arba jų žemutinės linijos giminaičiams.

Brolių ir seserų vaikai (t. y. palikėjo sūnėnai ir (arba) dukterėčios) tėvų mirties atveju pagal atstovavimo teisę (pranc. *par représentation*) pasidalija savo tėvo arba motinos, mirusių anksčiau už palikėją, privalomąją palikimo dalį.

Taigi jie kartu gauna dalį, kurią tėvas ir (arba) motina būtų gavę, jeigu būtų pergyvenę palikėją.

4-asis atvejis. Palikėjas neturi nei vaikų, nei sutuoktinio, nei brolių ar seserų, nei sūnėnų ar dukterėčių, tačiau jo tėvai dar gyvi

Šiuo atveju visas palikimas tenka palikėjo tėvui ir motinai – kiekvienam po pusę.

Jeigu palikėją pergyvena tik tėvas arba tik motina, jis (ji) paveldi visą savo mirusio vaiko palikimą (ibidem).

5-asis atvejis. Palikėjas neturi nei vaikų, nei sutuoktinio, nei brolių ar seserų, nei sūnėnų ar dukterėčių, o jo tėvai ir kiti aukštesnės linijos giminaičiai mirę

Šiuo atveju įpėdiniais turi būti laikomi palikėjo dėdės ir (arba) tetos, senelio arba senelės broliai ir (arba) seserys, pusbroliai ir (arba) pusseserės, taip pat pusbrolių ir (arba) pusseserių žemutinės linijos giminaičiai.

Palikimas padalijamas į dvi dalis: pusė palikimo atitenka giminaičiams iš tėvo pusės, kita pusė – giminaičiams iš motinos pusės.

Bet koks įpėdinis tiek iš motinos, tiek iš tėvo pusės paveldėti nebegali, jeigu yra tolimesnis giminaitis negu pusbrolio vaikaitis (-ė). Šiuo atveju palikimas atitenka valstybei – tai palikimas, į kurį nėra pretendentų (pranc. *succession en déshérence*).

5 Kokia institucija kompetentinga:

5.1 spręsti paveldėjimo klausimus?

Paveldėjimo procedūrą pradeda įpėdinis (-iai), kuris (-ie) pasirinktam arba palikėjo nustatytam notarui savo iniciatyva paveda vykdyti visus veiksmus, susijusius su paveldėjimo klausimų sprendimu.

5.2 priimti pareiškimą dėl paveldėjimo atsisakymo arba priėmimo?

Aptariant paveldėjimo priėmimą pažymėtina, kad Liuksemburgo teisėje konkreti institucija, kuriai reikėtų pateikti pareiškimą dėl paveldėjimo priėmimo, nenustatyta. Atitinkamose nuostatose nurodyta, kad paveldėjimą galima priimti tiesiogiai arba netiesiogiai. Tiesiogiai paveldėjimas priimamas tuomet, kai autentišku arba privačiu dokumentu (pranc. *acte authentique ou privé*) prisiimamas įpėdinio vardas arba statusas. Netiesiogiai jis priimamas tuomet, kai įpėdinis atlieka veiksmą, kuris neišvengiamai rodo jo ketinimą priimti paveldėjimą ir kurį atlikti jis turėtų teisę tik kaip įpėdinis.

Pagal Civilinio kodekso nuostatas pareiškimas dėl paveldėjimo atsisakymo turi būti pateiktas apskrities, kurioje atsirado palikimas, pirmosios instancijos teismo (pranc. *tribunal de première instance*) kanceliarijai ir įregistruotas konkrečiame šiuo tikslu tvarkomame registre.

Atsižvelgiant į padarinius, teises ir pareigas, kurie gali atsirasti dėl paveldėjimo, rekomenduojama tiek prieš priimant paveldėjimą, tiek prieš atsisakant paveldėjimo pasikonsultuoti su notaru.

5.3 priimti pareiškimą dėl testamentinės išskirtinės priėmimo arba atsisakymo?

Kadangi Liuksemburgo Civiliniame kodekse šiuo klausimu konkrečių teisės normų nėra, Liuksemburgo teismų praktikoje remiamasi principu, kad testamentinę išskirtinę (pranc. *legs*) (viso turto, dalies turto arba atskirą testamentinę išskirtinę) galima priimti visais būdais.

Tą patį galima pasakyti apie atskiros testamentinės išskirtinės (pranc. *legs particulier*) atsisakymą (pranc. *répudiation*). Taigi šios testamentinės išskirtinės galima atsisakyti, be kita ko, netiesiogiai, jeigu, pavyzdžiui, atitinkamos testamentinės išskirtinės gavėjas (pranc. *légataire*) atsisako vykdyti su ja susijusias pareigas.

Dėl viso turto (pranc. *legs universel*) ir atitinkamai dalies turto (pranc. *legs à titre universel*) testamentinių išskirtinių atsisakymo pažymėtina, kad kai kurie teismai reikalauja laikytis paveldėjimo atsisakymo atveju taikomų formos taisyklių, o kiti teismai nurodo, kad šios taisyklės netaikytinos.

5.4 priimti pareiškimą dėl privalomosios palikimo dalies priėmimo arba atsisakymo?

Priimant privalomąją palikimo dalį taikomos minėtos taisyklės.

Atsisakant privalomosios palikimo dalies palikimo atsiradimo vietos teismo kanceliarijai reikia pateikti pareiškimą, kuris įregistruojamas šiam tikslui skirtame specialiame registre.

6 Trumpai aprašykite nacionalinės teisės procedūrą, pagal kurią sprendžiami paveldėjimo klausimai, įskaitant turto realizavimo ir padalijimo klausimus (taip pat nurodykite, ar paveldėjimo procedūrą turi pradėti teismas ar kita kompetentinga institucija, ar ji pradeda automatiškai).

Paveldėjimo procedūrą pradeda įpėdinis (-iai), kuris (-ie) pasirinktam arba palikėjo nustatytam notarui savo iniciatyva paveda vykdyti visus veiksmus, susijusius su paveldėjimo klausimų sprendimu.

7 Kaip ir kada asmuo tampa įpėdiniu ir testamentinės išskirtinės gavėju?

Palikėjo turtas įpėdiniui tiesiogiai perduodamas palikėjo mirties momentu. Tačiau tai nereiškia, kad įpėdiniai turi priimti paveldėjimą (žr. pirmiau).

Kad asmuo galėtų paveldėti, jis visų pirma turi atitikti toliau nurodytas sąlygas. Asmuo turi:

- teisiškai egzistuoti palikėjo mirties momentu, t. y. vaikas turi būti bent jau pradėtas (jeigu jis gimsta gyvybingas);
- įstatymu nebūti įtrauktas į asmenų, kuriems draudžiama paveldėti, sąrašą; tokie asmenys visų pirma yra:
 - neveiksnūs asmenys;
 - gydytojai arba chirurgai, sveikatos priežiūros sektoriaus specialistai ir vaistininkai, gydę ligonį nuo ligos, kuri yra jo mirties priežastis, jeigu jiems naudingas testamentas sudarytas sergant šia liga;
- nebūti nušalintas nuo paveldėjimo dėl elgesio (pranc. *indignité*).

Dėl testamentinių išskirtinių pažymėtina, kad, atsižvelgiant į aplinkybes, turėtų būti taikoma testamentinės išskirtinės suteikimo (pranc. *délivrance de legs*) procedūra arba nurodymo dėl turto valdymo (pranc. *envoi en possession*) procedūra.

8 Ar įpėdiniai atsako už mirusiojo skolas, ir jei taip, kokiomis sąlygomis?

Taip, jeigu įpėdiniai besąlygiškai priima paveldėjimą.

Tačiau palikimo atsiradimo momentu įpėdiniai palikimą taip pat gali priimti pagal apyrašą (pranc. *sous bénéfice d'inventaire*).

Apyrašas įpėdiniui naudingas tuo, kad jis privalo apmokėti tik tokią paveldėtų skolų sumą, kuri neviršija jo priimto turto vertės; įpėdinis net gali būti atleistas nuo skolų sumokėjimo, atidavęs visą paveldimą turtą kreditoriams (pranc. *créanciers*) ir testamentinės išskirtinės gavėjams.

9 Kokių dokumentų ir (arba) informacijos paprastai reikalaujama registruojant nekilnojamąjį turtą?

Testatorius savo nuožiūra gali bet kurį (-iuos) asmenį (-is) paskirti atsakingu (-ais) už jo paskutinės valios dėl turto palikimo įvykdymą, išskyrus nepilnamečius.

Dėl palikimo administratoriaus (pranc. *administrateur de succession*) vaidmens žr. pirmiau.

Pagal iš dalies pakeisto 1905 m. rugsėjo 25 d. Įstatymo dėl daiktinių teisių į nekilnojamąjį turtą registravimo (pranc. *loi modifiée du 25 septembre 1905 sur la transcription des droits réels immobiliers*) 1 straipsnį visi sandoriai, kuriuos gyvi asmenys sudaro (pranc. *actes entre vifs*) be atlygio arba už atlygį ir kuriais perduodamos daiktinės teisės į nekilnojamąjį turtą (pranc. *droits réels immobiliers*), išskyrus privilegijuotas teises (pranc. *privilèges*) ir hipotekas (pranc. *hypothèques*), registruojami hipotekos įstaigoje (pranc. *bureau de la conservation des hypothèques*), kurios jurisdikcijai priskiriamoje teritorijoje yra turtas. Šio įstatymo 2 straipsnyje numatyta, kad registruoti galima tik teismo sprendimus (pranc. *décisions judiciaires*), autentiškus aktus ir administracinius aktus (pranc. *actes administratifs*).

9.1 Ar administratorius skiriamas privalomai arba privalomai to paprašius? Jei jis skiriamas privalomai arba privalomai to paprašius, kokių veiksmų tam reikia imtis?

Pagal Liuksemburgo paveldėjimo teisę galimi trys palikimo administravimo atvejai.

1) Paveldėtojo neturinčio palikimo administravimas

Jeigu palikimas neturi paveldėtojo (pranc. *succession vacante*), suinteresuotųjų asmenų prašymu arba prokuroro (pranc. *procureur d'Etat*) teikimu kompetentingas pirmosios instancijos teismas paskiria prižiūrėtoją ir paveda jam administruoti palikimą.

2) Administravimas priėmus palikimą pagal apyrašą

Šiuo konkrečiu atveju administruoti paveldimą turtą įpareigojamas turtą gavęs įpėdinis (pranc. *héritier bénéficiaire*). Už administravimą jis turi atsiskaityti kreditoriams ir testamentinės išskirtinės gavėjams.

Pagal Liuksemburgo teismų praktiką šis administravimas, be kita ko, apima pareigą išieškoti sumas, kurias kiti asmenys buvo skolingi palikėjui.

Išimties tvarka tokį administravimą teismai gali pavesti trečiajam asmeniui. Jie tai gali padaryti tuomet, kai įpėdiniai, priėmę palikimą pagal apyrašą, dėl savo neveikimo, netinkamo administravimo arba nekompetencijos kelia pavojų atitinkamo palikimo kreditorių interesams ir gali padaryti jiems žalos (Liuksemburgo teismų praktika).

3) Administravimas tuo atveju, kai palikimas bendras

Jeigu palikimas bendras (pranc. *indivision d'une succession*), kompetentingo apygardos teismo pirmininkas administratoriumi gali paskirti vieną iš įpėdinių (pranc. *indivisaire*).

9.2 Kas įgaliotas vykdyti mirusiojo paskutinę valią ir (arba) administruoti turtą?

Testatorius savo nuožiūra gali bet kurį (-iuos) asmenį (-is) paskirti atsakingu (-ais) už jo paskutinės valios dėl turto palikimo įvykdymą, išskyrus nepilnamečius.

Dėl palikimo administratoriaus vaidmens žr. pirmiau.

9.3 Kokie yra administratorių įgaliojimai?

Žr. pirmiau.

10 Kokie dokumentai vykdant paveldėjimo procedūrą ar ją užbaigus pagal nacionalinę teisę paprastai išduodami paveldėtojų statusui ir teisėms patvirtinti? Ar jie turi konkrečią įrodomąją galią?

Notaro parengtas rašytinis patvirtinimas (pranc. *acte de notoriété*), kuris turi papildomą įrodomąją galią.

Šis tinklalapis priklauso portalui [Jūsų Europa](#).

Laukiame jūsų [atsiliepimų](#) apie tai, kiek naudinga pateikta informacija.

■ Paskutinis naujinimas: 27/12/2024

Šio puslapio turinį nacionaline kalba tvarko atitinkamos Europos teismo tinklo kontaktinės įstaigos. Vertimus atliko Europos Komisijos tarnyba. Į kompetentingos nacionalinės institucijos originale įvestus pakeitimus vertimuose gali būti neatsižvelgta. Nei Europos teismas, nei Europos Komisija nepriima atsakomybės ar įsipareigojimų dėl šiame dokumente pateiktos arba nurodytos informacijos arba duomenų. Daugiau informacijos apie už šį puslapį atsakingos valstybės narės autorių teisių taisyklę rasite puslapyje „Teisinė informacija“.